

Selva Almada

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΠΟΥ ΣΑΡΩΝΕΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
Αγγελική Βασιλάκου

Ο άνεμος φέρνει τη δίψα όλων αυτών των χρόνων.

Ο άνεμος φέρνει την πείνα όλων των χειμώνων.

*Ο άνεμος φέρνει τη βοή της χαράδρας, του κάμπου,
της ερήμου.*

*Ο άνεμος φέρνει τις κραυγές των γυναικών και
των αντρών που χόρτασαν πια από τα ψίχουλα
από το τραπέζι των αφεντικών.*

Ο άνεμος έρχεται με τη φόρα μια νέας εποχής.

*Ο άνεμος βρυχάται, σηκώνει στροβίλους στο πέ-
ρασμά του.*

*Είμαστε ο άνεμος και η φωτιά που θα σαρώσει τον
κόσμο με την αγάπη του Χριστού.*

1

Ο μηχανικός έβηξε και έφτυσε λίγο φλέμα.

«Οι πνεύμονές μου είναι σάπιοι», είπε σκουπίζοντας το στόμα του με την ανάστροφη του χεριού του πριν ξαναβρεθεί κάτω από το ανοιχτό καπό.

Ο ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου σφούγγισε το μέτωπό του με ένα μαντίλι και έσκυψε τα κεφάλια τους βρέθηκαν δίπλα δίπλα. Έσιαξε τα συρμάτινα ματογυάλια του και κοίταξε το συνονθύλευμα των καυτών μεταλλικών εξαρτημάτων. Μετά κοίταξε τον μηχανικό, ερωτηματικά.

«Πρέπει να περιμένουμε να κρυώσουν κάπως αυτά τα σίδερα».

«Μπορείς να το φτιάξεις;»

«Θα ρρώ πως ναι».

«Πόση ώρα θα σου πάρει;»

Ο μηχανικός ίσιωσε τον κορμό του, ήταν σχεδόν τριάντα εκατοστά ψηλότερος από κείνον, και κοίταξε τον ουρανό. Κόντευε μεσημέρι.

«Μέχρι το τέλος του απογεύματος, υπολογίζω».

«Θα πρέπει να περιμένουμε εδώ».

«Όπως αγαπάτε. Εδώ δεν έχουμε ανέσεις, όπως βλέπετε».

«Προτιμώ να περιμένουμε. Ίσως, με τη βοήθεια του Θεού, τελειώσεις νωρίτερα».

Ο μηχανικός ανασήκωσε τους ώμους κι έβγαλε ένα πακέτο τσιγάρα από την τσέπη του πουκαμίσου του. Πρόσφερε ένα στον ιδιοκτήτη του αυτοκινήτου.

«Όχι, όχι. Το έκοψα εδώ και χρόνια, δόξα τω Θεώ. Αν μου επιτρέπεις, πρέπει κι εσύ...»

«Το αυτόματο μηχάνημα με τα αναψυκτικά δεν λειτουργεί. Πρέπει να υπάρχουν όμως κάποια κουτάκια στο ψυγείο, αν διψάτε».

«Ευχαριστώ».

«Πείτε και στο κορίτσι να κατέβει. Θα βράσει μέσα στο αυτοκίνητο».

«Πώς είπαμε πως σε λένε;»

«Μπράουερ. Γκρίνγκο Μπράουερ. Κι αυτός είναι ο Ταπιόκα, ο βοηθός μου».

«Είμαι ο αιδεσιμότετος Πίρσον».

Έσφιξαν τα χέρια.

«Έχω κάποια πράγματα να κάνω πριν ξεκινήσω τη δουλειά στο αυτοκίνητό σας».

«Ελεύθερα, παρακαλώ. Μην ανησυχείς για μας. Ο Θεός να σε ευλογεί».

Ο αιδεσιμότετος πήγε μέχρι το πίσω μέρος του αυτοκινήτου, όπου, στον ελάχιστο χώρο που άφηναν οι κούτες που ήταν γεμάτες με Βίβλους και οι σωροί των περιοδικών που ήταν στοιβαγμένα στα καθίσματα και στο πάτωμα, καθόταν η κόρη του η Λένι σκυθρωπή. Της χτύπησε το παράθυρο. Η Λένι τον κοίταξε μέσα από το σκονισμένο τζάμι. Δοκίμασε ν' ανοίξει, εκείνη όμως είχε κλειδώσει την πόρτα. Της έκανε νόημα να κατεβάσει το παράθυρο. Το χαμήλωσε μερικά εκατοστά.

«Θα χρειαστεί κάποιος χρόνος για να το φτιάξουν. Βγες έξω, Λένι. Θα πιούμε κάτι να δροσιστούμε».

«Καλά είμαι και εδώ».

«Κάνει πολλή ζέστη, γλυκιά μου. Θα πάθεις θερμοπληξία».

Η Λένη έκλεισε ξανά το παράθυρο.

Ο αιδεσιμότατος άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού, έβαλε το χέρι του για να βγάλει την ασφάλεια της πίσω πόρτας και την τράβηξε για να την ανοίξει.

«Βγες, Ελένα».

Κράτησε την πόρτα του αυτοκινήτου ανοιχτή μέχρι να βγει η Λένη. Μόλις το έκανε, την έκλεισε με δύναμη.

Το κορίτσι έστρωσε μηχανικά τη φούστα της, που κολλούσε από τον ιδρώτα, και κοίταξε τον μηχανικό, που τη χαιρέτησε με ένα νεύμα. Ένα αγόρι που θα ήταν μάλλον στην ηλικία της, δεκαεξάχρονο, τους παρακολουθούσε σαστισμένο με μάτια ορθάνοιχτα.

Ο πατέρας της της σύστησε τον μεγαλύτερο άντρα ως κύριο Μπράουερ. Ήταν πολύ ψηλός, με κόκκινο μουστάκι σαν τσιγκέλι που κατέβαινε σχεδόν μέχρι το πιγούνι του· φορούσε λαδωμένο τζιν κι ένα πουκάμισο ανοιχτό, που άφηνε εκτεθειμένο το στήθος του, χωμένο μέσα στο παντελόνι.

Θα ήταν πάνω από πενήντα, μα υπήρχε κάτι νεανικό πάνω του, ίσως το μουστάκι και τα μακριά μαλλιά που έφταναν μέχρι τον γιακά του πουκαμίσου. Το αγόρι φορούσε κι αυτό ένα παλιό τζιν, μπαλωμένο αλλά καθαρό, κι ένα ξεθωριασμένο μπλουζάκι και σανδάλια. Τα μαλλιά του, μαύρα και ίσια, ήταν τακτικά κομμένα και το πρόσωπό του άτριχο. Ξερακιανοί κι οι δύο, είχαν τη δουλεμένη όψη ανθρώπων μαθημένων στη σκληρή ζωή.

Καμιά πενήνταριά μέτρα πιο κάτω υψωνόταν το αυτοσχέδιο κτίριο που χρησίμευε ως βενζινάδικο, συνεργείο και σπίτι.

Μια καμαρούλα με γυμνά τούβλα πίσω από την παλιά αντλία των καυσίμων, με μια πόρτα κι ένα παράθυρο. Μπροστά της, υπό γωνία, ένα πρόχειρο στέγαστρο με κλαδιά και καλάμια σκίαζε ένα τραπεζάκι, μια στοίβα από πλαστικές καρέκλες και το μηχάνημα με τα αναψυκτικά. Ένας σκύλος κοιμόταν καταγής κάτω από το τραπέζι. Όταν τους άκουσε να πλησιάζουν, άνοιξε ένα κίτρινο μάτι και χτύπησε την ουρά του στο έδαφος χωρίς να σηκωθεί.

«Δώσ' τους κάτι να πιουν», είπε ο Μπράουερ στο αγόρι, το οποίο τράβηξε δυο καρέκλες από τη στοίβα και τις σκούπισε με ένα πανί για να καθίσουν.

«Τι θα ήθελες να πιεις, γλυκιά μου;»

«Μια κόκα κόλα».

«Για μένα ένα ποτήρι σκέτο νερό. Το μεγαλύτερο που έχεις, γιε μου», είπε ο αιδεσιμότατος καθώς καθόταν.

Το αγόρι πέρασε από την κουρτίνα με τις πλαστικές λωρίδες και χάθηκε στο εσωτερικό της κάμαρης.

«Το αυτοκίνητο θα είναι έτοιμο μέχρι το τέλος του απογεύματος, αν θέλει ο Θεός», είπε ο αιδεσιμότατος, σφουγγίζοντας ξανά το μέτωπό του.

«Και αν δεν θέλει;» απάντησε η Λένι, βάζοντας τα ακουστικά του γουόκμαν που ήταν μόλις περασμένα στη ζώνη της. Πάτησε το play και το κεφάλι της πλημμύρισε μουσική.

Πλάι στο σπίτι, μέχρι την άκρη του δρόμου, ήταν μαζεμένος ένας σωρός παλιοσίδερα: αμαξώματα αυτοκινήτων, σκουριασμένα γεωργικά μηχανήματα, ζάντες τροχών και σκισμένες σαμπρέλες. Ένα πραγματικό νεκροταφείο από άξονες και σασί: συστραμμένα κομμάτια μετάλλου, ακινητοποιημένα για πάντα κάτω από τον καυτό ήλιο.

Μετά από αρκετές εβδομάδες περιοδείας γύρω από το Έντρε Ρίος –είχαν κατέβει από τα βόρεια κατά μήκος του ποταμού Ουρουγουάη μέχρι την Κονκόρδια κι από κει πήραν τον αυτοκινητόδρομο 18, από το κέντρο της επαρχίας μέχρι την Παρανά–, ο αιδεσιμότατος αποφάσισε να συνεχίσει το ταξίδι ως το Τσάκο.

Πέρασαν μερικές μέρες στην Παρανά, την πόλη όπου είχε γεννηθεί. Μολονότι δεν είχε πια συγγενείς ή γνωστούς, αφού έφυγε όταν ήταν πολύ νέος, του άρεσε να περνάει από κει.

Έμειναν σ' ένα φτηνό ξενοδοχείο κοντά στον παλιό τερματικό σταθμό των λεωφορείων, ένα μικρό, καταθλιπτικό μέρος με θέα στη συνοικία με τα κόκκινα φανάρια. Η Λένη περνούσε την ώρα της στο παράθυρο, χαζεύοντας το βαριεστημένο πέτρα δώθε των ιεροδόουλων και των τραβεστί, που φορούσαν τόσο λίγα ρούχα που μετά βίας χρειαζόταν να γδυθούν όταν εμφανιζόταν κάποιος πελάτης. Ο αιδεσιμότατος, ως συνήθως, απορροφημένος στα βιβλία και στα χαρτιά του, ιδέα δεν είχε πού βρίσκονταν.

Και παρότι δεν άντεχε να επισκεφτεί το σπίτι των παππούδων του, όπου η μητέρα του τον είχε φέρει στον κόσμο και τον είχε μεγαλώσει μόνη της –ο πατέρας του, ένας τυχοδιώκτης από τις Ηνωμένες Πολιτείες, είχε εξαφανιστεί πριν από τη γέν-

νησή του μαζί με τις πενιχρές οικονομίες των πεθερικών του-, πήγε τη Λένι να δει ένα παλιό πάρκο στις όχθες του ποταμού.

Περιδιάβαζαν ανάμεσα σε αιωνόβια δέντρα χαζεύοντας τα σημάδια του νερού στους κορμούς τους, πολύ ψηλά σε όσα ήταν κατά μήκος της όχθης· κάποια εξακολουθούσαν να έχουν ίχνη της πλημμύρας στα ψηλότερα κλαδιά τους. Έφαγαν το μεσημεριανό τους σε ένα πέτρινο τραπεζάκι, κι ο αιδεσιμότατος είπε ότι όταν ήταν παιδί είχε έρθει πολλές φορές σε αυτό το πάρκο με τη μητέρα του.

«Τότε ήταν όλα πολύ διαφορετικά», είπε και δάγκωσε ένα σάντουιτς. «Τα Σαββατοκύριακα ήταν γεμάτο κόσμο. Κι όχι εγκαταλελειμμένο, όπως τώρα».

Καθώς έτρωγε, κοίταξε με νοσταλγία τα σπασμένα παγκάκια, το απεριποίητο γρασίδι και τα σκουπίδια που είχαν αφήσει οι επισκέπτες του προηγούμενου Σαββατοκύριακου.

Όταν τελείωσαν το μεσημεριανό τους, ο αιδεσιμότατος θέλησε να πάει και στα ενδότερα του πάρκου, είπε ότι παλιά υπήρχαν δύο πισίνες και ήταν περίεργος να δει αν ήταν ακόμη εκεί. Δεν άργησαν να τις εντοπίσουν. Κομμάτια σιδήρου προεξείχαν από το ραγισμένο τσιμέντο· τα πλακάκια που κάλυπταν τους εσωτερικούς τοίχους ήταν καταλασπωμένα κι εδώ κι εκεί έλειπαν μερικά, θαρρείς και οι παλιές πισίνες έχαναν τα δόντια τους. Οι πυθμένες τους είχαν γίνει μικροσκοπικοί βάλτοι, ιδανικοί τόποι αναπαραγωγής κουνουπιών και φρύνων που κρύβονταν ανάμεσα στα φυτά που φύτρωναν στον βούρκο.

Ο αιδεσιμότατος αναστέναξε. Είχαν περάσει προ πολλού οι μέρες που εκείνος κι άλλα παιδιά της ηλικίας του πηδούσαν από τον βατήρα στο νερό, ακουμπώντας τα πόδια τους στο πλακόστρωτο δάπεδο και παίρνοντας φόρα για να σπάσουν με τα κεφάλια τους τη φωτεινή επιφάνεια του νερού.

Έβαλε τα χέρια στις τσέπες και βάλθηκε να βαδίζει αργά κατά μήκος μιας πισίνας με σκυφτό το κεφάλι και τους ώμους πεσμένους. Η Λένη κοίταξε την καμπουριασμένη πλάτη του πατέρα της και τον λυπήθηκε λίγο. Υπέθεσε ότι θυμόταν πιο ευτυχισμένες μέρες, τις μέρες της παιδικής του ηλικίας, τα καλοκαιρινά βράδια που περνούσε σ' εκείνο το μέρος.

Η συμπάθειά της όμως δεν κράτησε πολύ. Τουλάχιστον εκείνος μπορούσε να επιστρέψει σε μέρη γεμάτα αναμνήσεις. Μπορούσε ν' αναγνωρίσει ένα δέντρο και να ανακαλέσει τη μέρα που ο ίδιος και οι φίλοι του είχαν σκαρφαλώσει στην κορυφή του. Μπορούσε να θυμηθεί τη μητέρα του να απλώνει ένα κάρο τραπεζομάντιλο πάνω σ' ένα από αυτά τα ερειπωμένα τραπέζια. Αντίθετα, η Λένη δεν είχε χαμένους παραδείσους για να επισκεφτεί. Η παιδική της ηλικία της ήταν πολύ πρόσφατη, η μνήμη της όμως ήταν κενή. Χάρη στον πατέρα της, τον αιδεσιμότατο Πίρσον, και την ιερή αποστολή του, οι αναμνήσεις της παιδικής της ηλικίας ήταν το εσωτερικό του ίδιου αυτοκινήτου, τα βρόμικα δωμάτια εκατοντάδων δυσδιάκριτων ξενοδοχείων, τα χαρακτηριστικά δεκάδων παιδιών με τα οποία ποτέ δεν πέρασε αρκετό χρόνο ώστε να της λείψουν όταν ερχόταν η ώρα να προχωρήσουν και μια μητέρα της οποίας το πρόσωπο με δυσκολία θυμόταν.

Ο αιδεσιμότατος ολοκλήρωσε τον περίπατό του και επέστρεψε εκεί που στεκόταν ακόμη η κόρη του, τόσο άκαμπτη όσο η γυναίκα του Λωτ, τόσο αμείλικτη όσο οι επτά πληγές.

Η Λένη είδε τα μάτια του πατέρα της να γυαλίζουν και του γύρισε γρήγορα την πλάτη.

«Πάμε, πατέρα. Αυτό το μέρος είναι απαίσιο».

Ο Ταπιόκα επέστρεψε με τα ποτά: ένα μπουκάλι κόκα κόλα για τη Λένι κι ένα ποτήρι νερό για τον αιδεσιμότατο. Τους τα έδωσε και στάθηκε εκεί σαν ένα υπερβολικά εξυπηρετικό αγόρι.

Ο Πίρσον ήπια το νερό του μονορούφι. Και παρότι ήταν ζεστό κι αμφιβόλου χρώματος, ο αιδεσιμότατος δέχτηκε αυτό το νερό σαν να προερχόταν από την πιο καθαρή πηγή. Αφού ο καλός Θεός το έβαλε στη γη, πρέπει να είναι καλό, έλεγε πάντοτε.

Έδωσε το άδειο ποτήρι πίσω στον βοηθό του μηχανικού, ο οποίος το πήρε στα χέρια του μην ξέροντας τι να το κάνει. Συνέχισε να μετατοπίζει το βάρος του από το ένα πόδι στο άλλο.

«Πηγαίνεις στην εκκλησία, γιε μου;» ρώτησε ο αιδεσιμότατος.

Ο Ταπιόκα κούνησε το κεφάλι του και κοίταξε κάτω ντροπιασμένος.

«Είσαι όμως χριστιανός».

Το αγόρι σταμάτησε να μετατοπίζει το βάρος του και στάθηκε εκεί κοιτώντας τις άκρες των σχοινένιων σανδαλιών του.

Υπήρχε μια λάμψη στα μάτια του αιδεσιμότατου. Σηκώθηκε και πήγε προς τον Ταπιόκα μέχρι να βρεθεί μπροστά του. Έσκυψε λίγο, προσπαθώντας να δει το πρόσωπο του αγοριού.

«Είσαι βαφτισμένος;»

Ο Ταπιόκα σήκωσε το βλέμμα κι ο αιδεσιμότατος είδε τον εαυτό του να καθρεφτίζεται στα μεγάλα, σκούρα μάτια του, που ήταν υγρά σαν μάτια ελαφιού. Ένα τρεμόπαιγμα περιέργειας έκανε τις κόρες του αγοριού να συσπαστούν.

«Ταπιόκα», φώναξε ο Μπράουερ. «Έλα εδώ. Σε χρειάζομαι».

Το αγόρι ξανάδωσε το ποτήρι στον αιδεσιμότατο κι έτρεξε στο αφεντικό του. Ο Πίρσον σήκωσε το θαμπό γυαλί και χαμογέλασε. Η αποστολή του στη γη ήταν να καθαρίζει τις βρόμικες ψυχές και να τις ξανακάνει λαμπερές, εξαγνίζοντάς τις με τον λόγο του Θεού.

«Άσ' τον ήσυχο», είπε η Λένι, η οποία παρακολουθούσε με ενδιαφέρον τη σκηνή πίνοντας την κόκα κόλα της.

«Ο Θεός μάς βάζει ακριβώς εκεί που πρέπει να είμαστε, Ελένα».

«Κανονικά θα 'πρεπε να είμαστε στο σπίτι του πάστορα Ζακ, πατέρα».

«Θα γίνει κι αυτό, μετά».

«Μετά από τι;»

Ο πατέρας της δεν της απάντησε. Ούτε εκείνη επέμενε, δεν είχε όρεξη να διαφωνήσουν, ούτε να μάθει τα μυστηριώδη σχέδιά του.

Παρακολούθησε τον Μπράουερ να δίνει κάποιες εντολές στον Ταπιόκα και το αγόρι να μπαίνει στην καμπίνα ενός παλιού φορτηγού και να το βάζει μπρος, ενώ ο Γκρίνγκο έσπρωχνε με δυσκολία το όχημα, καμιά διακοσαριά μέτρα μακριά, μέχρι που το άφησε κάτω από τη σκιά ενός δέντρου.

Όταν το έβαλε εκεί που ήθελε, σωριάστηκε καταγής, με τα χέρια απλωμένα και το στόμα ανοιχτό, ρουφώντας ζεστό αέρα στα πνευμόνια του. Η καρδιά του σκίρτησε βίαια στο στήθος του, σαν γάτα μέσα σε σακούλι. Κοίταξε τα θραύσματα

του ουρανού που ήταν ορατά μέσα από τον αραιό θόλο των φύλλων.

Κάποτε ο Μπράουερ ήταν πολύ δυνατός άντρας. Στα είκοσί του, περνούσε μια αλυσίδα στους γυμνούς του ώμους και ρυμουλκούσε ένα τρακτέρ, αβίαστα, έτσι, για να διασκεδάσει τους φίλους του.

Τώρα, τρεις δεκαετίες μεγαλύτερος, θυμίζει τη σκιά εκείνου του νεαρού Ηρακλή που απολάμβανε να επιδεικνύει την εκπληκτική του δύναμη.

Ο Ταπιόκα έσκυψε πάνω του.

«Ει, αφεντικό. Είσαι καλά;»

Ο Μπράουερ σήκωσε το ένα του χέρι για να καθησυχάσει το παιδί, και πάλι όμως δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη, μετά βίας βρήκε τη δύναμη να χαμογελάσει και να σηκώσει τον αντίχειρά του.

Ο Ταπιόκα γέλασε ανακουφισμένος και πήγε τρέχοντας μέχρι το πρατήριο για να φέρει λίγο νερό.

Με την άκρη του ματιού του, ο Γκρίνγκο είδε τα σανδάλια του βοηθού του να σηκώνουν σκόνη, ήταν στραβοκάνης κι έτρεχε αδέξια, σαν να ήταν ακόμη παιδί κι όχι σχεδόν άντρας.

Ξανακοίταξε τον ουρανό, σπασμένο σε κομμάτια από το δέντρο. Το πουκάμισό του ήταν μούσκεμα κι ένιωθε τον ιδρώτα να μαζεύεται στον αφαλό του, μετά να βαραίνει και να κυλάει στα πλαϊνά της κοιλιάς του. Σιγά σιγά η αναπνοή του ηρέμησε και η καρδιά του σταμάτησε να χοροπηδάει στον θώρακά του, επιστρέφοντας στην κανονική της θέση ανάμεσα στα κόκαλα. Το σώμα του συσπάστηκε από τον πρώτο σπασμό ενός βήχα, που τον υποχρέωσε να καθίσει ξαφνικά και γέμισε το στόμα του με φλέματα. Τα έφτυσε όσο πιο μακριά μπορούσε. Αναζήτησε ένα τσιγάρο και το άναψε.

Αφού διέσχισε το πάρκο που επισκεπτόταν παιδί, ο αιδεσιμότατος μπήκε σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο για να καλέσει τον πάστορα Ζακ. Ήταν μια ανακούφιση ν' ακούει τη φωνή του. Ήταν καλός φίλος κι είχαν περάσει σχεδόν τρία χρόνια από τότε που είχαν να ιδωθούν.

«Αγαπημένε μου φίλε, δόξα σοι ο Θεός», βρυχήθηκε ο Ζακ στην άλλη άκρη της γραμμής.

Ο Ζακ ήταν αλέγρος τύπος, γεμάτος ζωή, πάντα του άρεσε να τον έχει κοντά του.

«Ο καλός Κύριος χαμογελά όταν σε ακούει να γελάς», του έλεγε πάντα ο αιδεσιμότατος κι ο Ζακ ξεσπούσε σ' ένα από κείνα τα εκκωφαντικά γέλια του, το μόνο που διατηρούσε από την εποχή που έπινε, γιατί ο καλός Ζακ, σαν καλός Κοζάκος που ήταν, ήξερε να πίνει. Όλα αυτά όμως, με τη βοήθεια του Χριστού, τα είχε αφήσει πίσω του. Αφού καμιά φορά κοίταζε τα μεγάλα, τετράγωνα χέρια του, δυνατά σαν φτυάρια εκσκαφέα. Αυτά τα ίδια χέρια που θεμελιώναν τώρα έναν ναό κάποτε είχαν χτυπήσει γυναίκες. Τότε, όταν ο Ζακ το θυμόταν αυτό, κατέρρευε κι έκλαιγε σαν μικρό παιδί, αφήνοντας τα χέρια του να κρέμονται στο πλάι, χωρίς να τολμάει να τα σηκώσει στο πρόσωπο, από φόβο μήπως το παρελθόν του αμαυρώσει τη μεταμέλειά του.

«Θα τα έκοβα αν μπορούσα», είχε πει κάποτε στον αιδεσιμότατο, «αλλά θα ήταν δηλητήριο ακόμα και για τα σκυλιά».

Ο αιδεσιμότατος είχε πάρει αυτά τα χέρια στα δικά του και τα φίλησε.

«Αυτά τα χέρια είναι άξια να πλύνουν τα πόδια του Χριστού», του είχε πει.

Μίλησαν για λίγο στο τηλέφωνο ανταλλάσσοντας τα τελευταία τους νέα. Ο πάστορας Ζακ είχε ξαναγίνει πατέρας, αυτός κι η γυναίκα του η Οφέλια είχαν αποκτήσει και τέταρτο παιδί, ένα αγόρι που το έλεγαν Γιονάς. Αλλά αυτό για το οποίο ήταν πραγματικά ενθουσιασμένος ο πάστορας ήταν η πρόσφατη αποπεράτωση της εκκλησίας. Άλλος ένας φάρος του Χριστού υψωνόταν στα σωθικά του δάσους, στην περιοχή του ποταμού Βερμεχίτο, σε μια κοινότητα ιθαγενών.

Ο Ζακ φλυαρούσε ακατάπαυστα. Καθισμένος στο μικρό παγκάκι του θαλάμου, ο αιδεσιμότατος κατένευε και χαμογελούσε, θαρρείς κι ο συνομιλητής του μπορούσε να τον δει. Κάποια στιγμή μάλιστα που ο πάστορας φώναξε και χτύπησε το τραπέζι, ο ήχος ήταν τόσο καθαρός που ένωσε λες και ο Ζακ ήταν πλάι του.

«Μα φυσικά», είπε, «και πρέπει να έρθεις. Θα είναι μεγάλη τιμή για μας. Η εκκλησία μου, η εκκλησία μας, ουσιαστικά δεν θα έχει αποπερατωθεί αν δεν μπεις στον άμβωνα. Α, όταν αρχίζεις να κηρύττεις, ακόμα και τα πουλιά του δάσους βουβαίνονται. Και σε διαβεβαιώνω, αυτά τα ευλογημένα πλάσματα δεν κλείνουν ποτέ το ράμφος τους, ακόμα κι όταν κοιμούνται. Δεν πρόκειται να δεχτώ αρνητική απάντηση. Αχ, αιδεσιμότατε, η καρδιά μου πάει να σπάσει. Θα έρθεις, έτσι δεν είναι; Πες μου ότι θα έρθεις. Οφέλια, Οφέλια», φώναξε ο πάστορας.

«Ασφαλώς και θα έρθω, αλλά πρέπει πρώτα να τακτοποιήσω κάποια πράγματα», ψέλλισε ο αιδεσιμότατος.

«Δόξα σοι, Κύριε! Τι υπέροχα νέα! Οφέλια, ο Πίρσον θα έρθει να μας επισκεφτεί, δεν είναι υπέροχο;» Ο Ζακ ξέσπασε σε γέλια. «Η Οφέλια χορεύει από τη χαρά της, θα 'πρεπε να τη δεις. Μαθαίνει τα παιδιά εδώ να τραγουδούν· περίμενε μέχρι να τους ακούσεις, είναι τόσο γλυκιά χορωδία. Θα μπορούσε να τραγουδήσει και η Λένι, θα τη φέρεις, έτσι δεν είναι; Οφέλια, έρχεται και η Λένι, ο Θεός να την ευλογεί. Η Οφέλια τη λατρεύει. Είναι εκεί; Θα ήθελα να της πω ένα γεια».

«Όχι, όχι, η Λένι δεν είναι τώρα εδώ, αλλά θα της δώσω τα χαιρετίσματά σου. Κι εκείνη θα χαρεί να σας δει».

Μίλησαν λίγη ώρα ακόμη κι ο αιδεσιμότατος υποσχέθηκε να πάει εκεί μες στις επόμενες μέρες.

Ο αιδεσιμότατος Πίρσον είναι εξαιρετικός ρήτορας. Τα κηρύγματά του είναι πάντα αξιομνημόνευτα και μέσα στην εκκλησία του χαίρει μεγάλης εκτίμησης.

Κάθε φορά που ο αιδεσιμότατος ανεβαίνει στον άμβωνα – και εμφανίζεται πάντα αναπάντεχα, σαν να πάλευε σώμα με σώμα με τον διάβολο για να φτάσει ως εκεί– όλοι βουβαίνονται.

Ο αιδεσιμότατος σκύβει το κεφάλι, σηκώνει ελαφρά τα χέρια, με τις παλάμες στραμμένες προς τα εμπρός και μετά προς τα επάνω. Μένει έτσι για μια στιγμή, δείχνοντας στους πιστούς τη φαλακρή κορυφή του κεφαλιού του, στεφανωμένη με χάντρες ιδρώτα. Όταν σηκώνει το κεφάλι, κάνει δύο βήματα μπροστά και κοιτάζει το κοινό του. Από τον τρόπο που κοιτάζει, ξέρεις ότι κοιτάζει εσένα, ακόμα κι αν κάθεσαι στην πίσω σειρά. (Είναι ο Χριστός που σε κοιτάζει!) Αρχίζει να μιλάει. (Η γλώσσα

του Χριστού κινείται μέσα στο στόμα του!) Τα χέρια του αρχίζουν να εκτελούν τη χορογραφία των χειρονομιών, μόνο οι παλάμες κινούνται στην αρχή, αργά, σαν να χαϊδεύουν τα ζαρωμένα μέτωπα των ακροατών. (Είναι τα ακροδάχτυλα του Χριστού στους κροτάφους μου!) Σταδιακά αρχίζουν να κινούνται οι πήχεις και τα μπράτσα. Ο κορμός παραμένει ακίνητος, αλλά ήδη μπορείς να μαντέψεις μια κίνηση στο στομάχι του. (Είναι η φλόγα του Χριστού που καίει στα σωθικά του!) Γλιστράει προς τη μία πλευρά: ένα, δύο, τρία βήματα, οι δείκτες απλωμένοι μπροστά, δείχνοντας προς όλους και κανέναν. Επιστρέφει στο κέντρο: τέσσερα, πέντε, έξι. Και τώρα γλιστράει –επτά, οκτώ, εννέα– απέναντι, στην άλλη πλευρά. Οι δείκτες δείχνουν προς όλους και κανέναν. (Είναι το δάχτυλο του Χριστού που σε δείχνει!) Επιστρέφει στο κέντρο και αρχίζει να βαδίζει στον διάδρομο. Τώρα τα πόδια του μπαίνουν στον χορό. Όλο του το σώμα βρίσκεται σε κίνηση, ακόμα και τα δάχτυλα των ποδιών του κάτω από το δέρμα του παπουτσιού. Βγάζει το σακάκι και τη γραβάτα του. Όλα αυτά χωρίς να πάψει λεπτό να μιλάει. Γιατί, από τη στιγμή που ο αιδεσιμότατος σηκώνει το κεφάλι και κοιτάει το κοινό, η γλώσσα του Χριστού δεν θα πάψει να κινείται μέσα στο στόμα του. Βηματίζει πέρα δώθε στον διάδρομο, μέχρι την πόρτα της εξόδου, και ξανακάνει την ίδια διαδρομή: τα μάτια του είναι κλειστά και τα χέρια του ανοιχτά, κινούνται σαν ραντάρ που αναζητούν τον πιο άθλιο από όλους. Ο αιδεσιμότατος δεν χρειάζεται να βλέπει. Ο Χριστός θα του υποδείξει την κατάλληλη στιγμή ποιος πρέπει να ανέβει στη σκηνή.

Απλώνει τυχαία το χέρι του και πιάνει τον καρπό μιας γυναίκας που κλαίει και τρέμει σαν το φύλλο. Παρόλο που η γυναίκα αισθάνεται ότι τα μέλη της δεν ανταποκρίνονται, ο αιδε-

σιμότατος την πιάνει και τη σηκώνει σαν φτερό στον άνεμο. Την τοποθετεί στο μπροστινό μέρος της σκηνής. Η γυναίκα είναι εξήντα χρονών, η κοιλιά της φουσκώνει σαν να είναι έγκυος. Ο αιδεσιμότατος γονατίζει μπροστά της. Ακουμπάει το πρόσωπο στην κοιλιά της. Για πρώτη φορά θα πάψει να μιλάει. Το στόμα του ανοίγει. Η γυναίκα νιώθει το ανοιχτό στόμα, τα δόντια του αιδεσιμότατου να δαγκώνουν το ύφασμα του φορέματος. Ο αιδεσιμότατος συσπάται. Τα κοκαλάκια της σπονδυλικής του στήλης κινούνται σαν το φίδι κάτω από το πουκάμισό του. Η γυναίκα δεν μπορεί να πάψει να κλαίει. Τα δάκρυά της ανακατεύονται με μύξες και με σάλια. Ανοίγει τα χέρια της· η σάρκα της κρέμεται χαλαρή. Η γυναίκα ουρλιάζει και μαζί της ουρλιάζουν κι όλοι οι άλλοι. Ο αιδεσιμότατος σηκώνεται και στρέφεται προς το εκκλησίασμα. Το πρόσωπό του είναι αναψοκοκκινισμένο, ιδρωμένο, υπάρχει κάτι ανάμεσα στα δόντια του, γλοιώδες και μαύρο. Το φτύνει: ένα κομμάτι ύφασμα που ζέχνει σαν διάολος.

Ο άνεμος που σαρώνει διαδραματίζεται τις γαλήνιες ώρες λίγο πριν από την καταιγίδα. Ο αιδεσιμότατος Πίρσον κηρύσσει το Ευαγγέλιο στην ύπαιθρο της Αργεντινής μαζί με τη Λένι, την έφηβη κόρη του, όταν χαλάει το αμάξι του. Αυτή η ενέργεια του Θεού –ή η μοίρα– τους οδηγεί στο σπίτι ενός ηλικιωμένου μηχανικού ονόματι Γκρίνγκο Μπάουερ και ενός νεαρού αγοριού, του Ταπιόκα.

Όσο προχωράει η μέρα, η περιέργεια και το μυστήριο μετατρέπονται σε απρόσμενη οικειότητα που αναπτύσσεται ανάμεσα στους τέσσερις: έναν άντρα με βαθιά πίστη στον Θεό, στην ηθική και στο δίκαιο και έναν άντρα με εμπειρίες που έχουν εδραιώσει μια ήπια απάθεια στην ψυχή του· έναν ήσυχο και σοβαρό ιδεαλιστή βοηθό μηχανικού και μια ανήσυχη και σκεπτικίστρια κόρη ιερέα.

Η βροχή έρχεται σαν ένας τεράστιος στρατός που περπατάει πάνω στα δέντρα, μουγκρίζοντας κυριευμένη από την ανεξέλεγκτη μαγεία της βίας σ' αυτό το στατικό *road movie*, για να ξεπλύνει την ψυχή του τόπου, τα συναισθήματα των ανθρώπων, τους φόβους και τις φιλοδοξίες τους και, εν μέσω αυτής της κοσμικά ενορχηστρωμένης βουής, να τους οδηγήσει στη γαλήνη και στην ελευθερία.

Ο άνεμος που σαρώνει είναι το αριστοτεχνικά φιλοτεχνημένο ντεμπούτο της Selva Almada, ένα βαθύ και ποιητικό μυθιστόρημα που σηματοδοτεί την άφιξη μίας συγγραφέα με αδιαμφισβήτητο ταλέντο και μοναδική δεξιοσύνη.